

Arrest

nr. 181 732 van 3 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 januari 2017 tot afgifte van een bevel tot terughrijving (bijlage 11), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2017 om 11.15 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“de heer / mevrouw :

naam P. voornaam O. I.

*geboren op 29.05.1977 te LIVERPOOL geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Nigeria wonende te [...]*

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te Abuja HQRS op : 21/10/2015

~~houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]~~

~~geldig van [...] tot [...]~~

~~voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]~~

afkomstig uit Addis Ababa Bole met de vlucht ET704 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) : (..)

☐ (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een Nigeriaans paspoort (Nigeriaanse nationaliteit) en van een verblijfsvergunning van België waarop hij de Britse nationaliteit heeft. Hij is niet in het bezit van een geldig visum. (...)

Reden van de beslissing:.

Opmerkingen:”.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich sedert 28 januari 2017 in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, dit met het oog op haar repatriëring op 8 februari 2017. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. In zijn verzoekschrift ontwikkelt verzoeker een enig middel waarin hij opwerpt:

“Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, van artikel 41 eerste lid van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

De motivering moet correct en niet tegenstrijdig zijn. De beslissing die op een verkeerde motivering gebaseerd is, dient vernietigd te worden.

Artikel 41 eerste lid van de wet van 15/12/1980 luidt als volgt:

Het recht van binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op overlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Verzoeker in casu is een EU-burger en zijn recht op binnenkomst in het Belgische grondgebied dient erkend te worden.

De nationaliteit van verzoeker blijkt duidelijk uit zijn Belgische verblijfsvergunning.

De met de grens belaste autoriteiten hebben echter ten onrechte geoordeeld dat verzoeker geen machtiging tot verblijf had.

Er dient gepreciseerd te worden dat de Belgische autoriteiten geen rekening hebben gehouden met de geldige verblijfsvergunning van verzoeker.

Verzoeker legt een arbeidskaart neer, alsmede verklaringen van zijn werkgever waaruit blijkt dat hij wel de titularis is van het reisdocument.

Het loutere feit dat verzoeker een Nigeriaans paspoort heeft kan niet voldoende zijn om hem geen toegang in het Rijk te geven. De verwerende partij toont niet aan dat de Nigeriaans wetgeving een dubbele nationaliteit zou verbieden.

Verzoeker woont al sedert geruime tijd in het Rijk en hij is de vader van 4 kinderen die legaal in het Rijk verblijven.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing op een verkeerde redenering en motief gebaseerd is. De beslissing die op een verkeerde motivering steunt, dient vernietigd te worden.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, van artikel 41 eerste lid van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt”.

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3.4. Verzoeker kan bezwaarlijk stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Zij bevat immers duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*). *In casu* is daaraan voldaan omdat verzoeker in zijn verzoekschrift van oordeel is dat de bestreden beslissing steunt “op een verkeerde redenering” en “op een verkeerde motivering”. Hij kan slechts tot deze conclusie komen als hij kennis heeft van de formele motieven van de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3.5. Gelet op de inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motivering van de bestreden beslissing wordt het middel verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker de binnenkomst in het Rijk geweigerd wordt aangezien hij na een reis naar Nigeria het Schengengrondgebied via België probeert te betreden met een Nigeriaans paspoort terwijl hij niet in het bezit is van een geldig visum. Conform Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, zijn Nigeriaanse onderdanen visumplichtig indien ze toegang willen krijgen tot het Schengengrondgebied.

2.3.7. Verzoeker beweert dat hij een Britse onderdaan is en derhalve niet visumplichtig is, maar dit kan hij enkel aantonen via een geldig Brits paspoort. Verzoeker heeft dit niet en legt bovendien daaromtrent dubbelzinnige verklaringen af. In het interview, dat verzoeker gehad heeft met de met grenscontrole belaste autoriteiten op 28 januari 2017, waarvan het verslag zich bevindt in het administratief dossier, heeft verzoeker verklaard dat hij zijn Brits paspoort verloren is. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dan weer dat hij geen Brits paspoort meer gehad heeft nadat zijn vorig Brits paspoort verstreken was eind 2008. Na ter terechtzitting geconfronteerd te zijn met zijn verklaring die hij heeft afgelegd op 28 januari 2017 aan de met grenscontrole belaste autoriteiten, poneert hij dan weer dat hij dat Brits paspoort verloren is.

2.3.8. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar zijn E+-kaart die hij bij zich had en waarop aangeduid is dat hij de Britse nationaliteit heeft. Een E+-kaart wordt weliswaar uitgereikt aan Unieburgers die de status van duurzaam verblijf hebben verworven, doch de Britse nationaliteit kan enkel geldig aangetoond worden met een Brits paspoort. Verzoekers verwijzing naar een arbeidskaart en verklaringen van de werkgever in dit verband volstaan derhalve evenmin.

2.3.9. Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij niet aantoont dat de Nigeriaanse wetgeving een dubbele nationaliteit zou verbieden, dient de Raad op te werpen dat het aan verzoeker toekomt om een dubbele nationaliteit aan te tonen en dat een leemte in de bewijsvoering van zijn kant niet in de schoenen van de verwerende partij kan geschoven worden.

2.3.10. Verzoeker stelt beknopt dat hij al sedert geruime tijd in het Rijk woont en vader is van vier kinderen die legaal in het Rijk verblijven, maar verzoeker toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing op een verkeerde redenering steunt of op een verkeerde motivering, d.w.z. er verkeerdelijk van zou uitgaan dat hij niet de Britse nationaliteit heeft. Alleszins, ter terechtzitting blijkt dat verzoekers kinderen op hetzelfde adres wonen als zijn vriendin, die hij aanwijst als de moeder van zijn kinderen, en het blijkt *prima facie* niet dat haar verblijfstoestand of die van hun kinderen in het gedrang komt. Het staat verzoeker vrij om vanuit zijn land van oorsprong de kwestie inzake zijn vermeende Britse nationaliteit uit te klaren en de nodige stappen te ondernemen opdat hij zijn gezinsleden kan vervoegen.

2.3.11. Verzoeker kan tenslotte niet dienstig de schending opwerpen van artikel 41, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, gezien deze bepaling handelt over de binnenkomst van een E.U-onderdaan, die het Rijk kan betreden met een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, hoedanigheid waarvan verzoeker niet aantoont dat hij ze heeft. Verzoekers claim dat hij wel degelijk een Britse onderdaan is, klemmt des te meer aangezien uit het administratief dossier blijkt dat zijn vorig Brits paspoort, dat geldig was tot november 2008, door de Federale Politie, met name de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden, op 3 september 2004 vals werd bevonden.

Het enig middel is *prima facie* ongegrond.

Deze vaststelling volstaat om onderhavige vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA